

[Lilli Gyldenkilde]

ren, da vi sidst drøftede efterløn, at det, man overvejede, var, om der kunne blive tale om at lette overgangen til førtidspensionering eller om, at man ville se på, om man kunne slå 80 pct.-satsen og 60 pct.-satsen sammen til én, der hed 75 pct.-satsen. Det advarede jeg imod, og det gør jeg stadig væk.

Selv om arbejdsministeren ikke gav udtryk for det i dag, ved jeg jo, at det er de kriterier, der ligger til grund for den undersøgelse, man nu har sat i gang. Og jeg vil advare, ikke mindst på baggrund af, at førtidspensionsloven jo er så dårlig, at man simpelt hen ikke kan være bekendt at byde nogen mennesker den. Hvis man mener, at man kan hjælpe de mennesker, der er på 60 pct.-satsen og har det dårligt, med at tilbyde dem en førtidspensionering, så må man tro om igen, for det kan man ikke. Det vil de få mindre ud af, når det kommer til stykket.

Jeg synes egentlig også, at det er lidt beskæmmende i en tid, hvor man taler meget om ligestilling – jeg må tilstå, at man taler mere om den, end man gør noget ved den – at fordi man opdager nogle problemer i en lovgivning, man ikke har lavet så god, som man i første omgang regnede med, vil man lave særregler på efterlønsområdet for nogle mennesker, som er i en bestemt social situation. Jeg mener, at det er en dårlig måde at klare tingene på, og det vil givetvis føre til, at man må opbygge et nyt bureaukrati, en ny ordning, som pensionisterne og efterlønsmodtagerne hverken kan finde hoved eller hale i.

Det må efterhånden være sådan, at når vi taler ligestilling, så mener vi noget med det. Og så må der laves love, så folk ved, hvad de har at rette sig efter, og ikke skal til at undersøge, om der er noget med, at hvis man er gift eller ikke er gift, at hvis man er samboende eller ikke er samboende, og hvad ved jeg. Det vil jeg gerne bede folketingets medlemmer om at skrive sig bag øret. Vi kan ikke lade, som om vi ikke er klar over, at der foregår et ligestillingsarbejde i dette samfund.

De konservative havde jeg ikke nogle bemærkninger til.

Jeg havde en bemærkning til hr. Hans Jørgen Holm, som siger efter at have pointeret – det lå i det, der blev sagt – at venstre jo var med til at lave efterlønsordningen i sin tid, hvilket var udmærket – SF stemte jo også for

den – at venstre også er villig til at se på denne efterlønsordnings sidste sats, men at fællesrammen for, hvor meget der må bruges til de forskellige områder, ikke må ændres. Ja men det bliver meget svært at gøre noget positivt ved det her, hvis man ikke må ændre på rammen, for det koster nogle penge, hvad også arbejdsministeren og andre har været inde på. Jeg forstod på arbejdsministeren, at det kostede 500 mill. kr., hvilket jeg naturligvis ikke skal sætte spørgsmålstegn ved, men i hvert fald vil give mig til at undersøge lidt grundigere. Men det forekommer mig en lille smule besynderligt, at man ikke vil være med til at finde disse penge. Man kan jo gøre det på forskellig vis.

I sidste uge var der første behandling af nogle forsvarsforslag herinde, som der vistnok var mange penge gemt i. Der kunne man for vores skyld meget vel tage fat. Det ved vi godt at der ikke er flertal for, men det var da et sted at pege på: dér er penge.

Det andet er, at man kan finansiere det ved simpelt hen at sige til arbejdsgiverne, at de må give dette lille beløb mere pr. år pr. ansat. Det er såmænd ikke så meget, og det vil også vise sig, når vi nu får regnet på det i udvalgsarbejdet. Det er slet ikke så alvorligt, som man går og tror.

CDs ordfører sagde, at der helt givet ikke var råd, men at man i øvrigt var indstillet på at være med til at se på det. Det sidste er jeg glad for.

Der er jo råd. Vi behandlede i sidste uge et forslag om forsvaret. Det kostede mange penge. Der kunne man tage nogle. Vi behandlede for 14 dage siden et efterlønsforslag, hvor man ville tage 300 mill. kr. og strø ud til arbejdsgiverne, efter at man har bedt dem om at betale noget mere til efterlønsordningen. Så dér var også nogle muligheder. Der er ikke tale om, at man ikke kan finde pengene, hvis man ellers har politisk vilje til det. Der er tale om, at man næppe har den politiske vilje til det, og det beklager jeg meget.

Så holdt hr. Glistrup en tale. Og det var, som det plejer at være: det rene og skære hykleri. Hr. Glistrup står her og råber op om, at vi har brug for en million mere ude i produktionslivet, så vi skal sandelig ikke have nogle af de hårdt nedslidte mennesker til at gå på efterløn. Hvad i alverden er det for en metode at stille op med herinde?